

John Hart

Ultimul copil

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Prolog

Asfaltul străbătea ținutul ca o cicatrice, o arsură lungă și neagră lăsată de lama unui brici. Fierbințeala nu răscolise încă aerul, dar șoferul știa că urma să vină, cu tot cu strălucirea aceea dogoritoare, o sclipire zămislită din locul îndepărtat unde se așternea grea întinderea de albastru. Și-a potrivit ochelarii de soare și a aruncat o privire în oglinda mare fixată în partea de sus a parbrizului, unde se vedeau tot interiorul autobuzului și fiecare pasager în parte. În 30 de ani, se uitase în oglinda aceea la tot felul de oameni: fete drăguțe și bărbați distruși, bețivi și nebuni, femei pieptoase cu bebeluși roșii și zbârciți. Șoferul putea ochi necazurile de la o poștă; putea spune cine era în regulă și cine era fugar.

S-a uitat la băiat.

Băiatul arăta ca un fugar.

Avea nasul cojit, dar sub bronzul de pe față se ascundea un soi de paloare provocată de lipsa de somn, de malnutriție sau de amândouă. Pomeții se conturau ca niște lame ascuțite sub pielea întinsă ca o tobă. Era mic de vârstă și de statură, poate să fi avut zece ani, cu niște plete sălbaticе și negre împodobindu-i capul. Părul

în neorânduială părea tuns chiar de el, cu ciobul. Din gulerul cămășii și din genunchii blugilor îi atârnavu petice zdrențuite. Pantofii aproape că rămăseseră fără talpă. Ținea strâns în poală un rucsac albastru; și orice-ar fi avut acolo, averea lui nu era prea mare.

Era un copil frumușel, dar ceea ce i-a atras cel mai mult atenția șoferului au fost ochii. Mari și negri, se mișcau neîncetat, de parcă băiatul ar fi fost peste măsură de atent la cei din jur care formau o presă umană fierbinte, tipică pentru un autobuz rablagit dintr-o dimineață arsă de soare, pe dealurile nisipoase ale Carolinei de Nord: o jumătate de duzină de navetiști, câțiva scandalagii schilози, care păreau foști soldați, una sau două familii, niște bătrâni, un cuplu de punkiști tatuati care se aciuseră în spate.

Ochii băiatului poposeau cel mai des asupra bărbatului aflat de cealaltă parte a culoarului, un soi de comis-voiajor cu părul lins, îmbrăcat într-un costum șifonat și încălțat cu mocasini scâlciți. Mai era și un bărbat negru ce ținea între genunchi o Biblie jerpelită și o sticlă de suc; părea că și el i-a atras atenția copilului. Pe scaunul din spatele băiatului stătea o bătrână îmbrăcată cu o rochie lucioasă. Femeia s-a aplecat în față să-i pună o întrebare, iar băiatul a scuturat reținut din cap și a răspuns prudent.

Nu, doamnă.

Cuvintele lui s-au ridicat ca un fum, iar femeia s-a retras pe locul ei, apucând lanțul ochelarilor cu degetele brăzdate de vene albastre. S-a uitat pe fereastră și lentilele au sclipit în lumină, apoi s-au întunecat când drumul a tăiat un pâlț de pini ale căror umbre se întindeau verzui dedesubtul ramurilor. Aceași lumină a cuprins și autobuzul, iar șoferul l-a studiat pe bărbatul în costum

șifonat. Era palid și asudat, cu ochi neobișnuiți de mici și cu o neliniște care-l călca pe nervi pe șofer. La fiecare două minute, bărbatul se foia în scaunul lui. Își încrucișa și apoi își desfăcea picioarele, se apleca în față, apoi se lăsa pe spate. Bătea darabana cu degetele pe unul dintre genunchii costumului prost croit și înghițea des, în timp ce privirea îi fugea spre băiat, se retrăgea, apoi fugea iar spre băiat și zăbovea asupra lui.

Șoferul era destul de blazat, dar în autobuzul lui păstra ordinea. Refuza să tolereze băutura, dezmațul sau scandalul. Așa-l crescuse măicuța lui în urmă cu 50 de ani și nu găsisese niciun motiv pentru care să se schimbe. Astfel că a rămas cu un ochi la băiat și cu celălalt la bărbatul absorbit de el, cu priviri strălucitoare și dornice. L-a văzut cum se uită la puști și l-a văzut cum se lipește de scaunul soios la vederea cuțitului.

Băiatul părea să-l mânuiască foarte firesc. L-a luat din buzunar și a scos lama folosind doar degetul mare. L-a ținut preț de o clipă la vedere, apoi a scos din rucsac un măr și l-a feliat cu o mișcare precisă și hotărâtă. Aroma mărului s-a ridicat deasupra scaunelor pătate de călători și a podelelor mânjite cu noroi. Chiar și peste putoarea de motorină, șoferul i-a simțit parfumul pișcător și dulce. Băiatul s-a uitat o singură dată la ochii larg deschiși ai bărbatului și la chipul lui viclean și spălăcit, apoi a strâns lama și a pus cuțitul la loc, în buzunar.

Șoferul s-a relaxat și și-a îndreptat privirea spre drum, neîntrerupt, pentru câteva minute lungi. Și-a spus că băiatul i se părea cunoscut, dar apoi impresia a dispărut. Treizeci de ani. Și-a așezat mai bine trupul greoi în scaun.

Văzuse atât de mulți băieți!

Atât de mulți fugari.

Băiatul simțea de fiecare dată când era privit de șofer. Era un dar al lui, un talent. Chiar și în ciuda umbrelor întunecate care cădeau peste ochii șoferului și a arcuirii largi a oglinzii, băiatul tot își dădea seama că-l privea. Era a treia lui călătorie cu autobuzul, în tot atâtea săptămâni. Stătea pe locuri diferite și purta haine diferite, dar bănuia că, mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să-l întrebe ce face la 7 dimineața, într-o zi de școală, într-un autobuz care străbătea statul dintr-o parte în alta. Și-a închipuit că acea întrebare va veni de la șofer.

Dar încă nu se întâmplase.

Băiatul s-a întors cu fața spre fereastră și și-a orientat umerii în așa fel încât nimeni să nu mai încerce să-i vorbească. A privit reflexia celorlalți în geam, mișcările și chipurile. S-a gândit la copacii înalți până la cer și la penele cafenii cu zăpadă pe vârfuri.

Cuțitul forma o umflătură în buzunar.

Patruzeci de minute mai târziu, autobuzul s-a oprit zdruncinându-se într-una dintre stațiile aflate într-o benzinărie sărăcăcioasă, pierdută în brazda de pini, pe pământul fierbinte, nisipos și năpădit de tufișuri. Băiatul și-a croit drum pe culoarul îngust și a coborât prima treaptă înainte să apuce șoferul să spună că în parcare nu se afla decât o camionetă pentru tractare sau că nu se zărea niciun adult venit să-l preia pe băiatul de 13 ani, ce abia dacă părea de zece. Băiatul a rămas cu ceafa în soare, fără să întoarcă o clipă capul. Și-a săltat rucsacul în spate. Apoi autobuzul a slobozit un nor de motorină arsă, s-a smucit și a pornit spre sud.

În stația de benzină se găseau două pompe, o bancă lungă și un bărbat slăbănog în haine albastre, pătate de unsoare. A dat din cap din spatele geamului mânjit, însă nu a ieșit în arșiță. Automatul cu băuturi din umbra clădirii era atât de vechi, încât nu accepta decât 50 de cenți. Băiatul a scotocit în buzunar, a scos de acolo cinci monede subțiri de 10 cenți și a cumpărat un suc de struguri; sticla rece a căzut pe tobogan. A scos capacul, s-a întors în direcția din care venise autobuzul și a pornit înapoi pe șerpuirea neagră a drumului prăfuit.

După patru-cinci kilometri și două cotituri, drumul s-a îngustat, asfaltul s-a transformat în pietriș, apoi pietrișul a devenit tot mai mărunț. Indicatorul nu se schimbase de ultima dată când îl văzuse. Era vechi și deteriorat, iar cojile de vopsea se desprinseseră, lăsând la vedere lemnul de dedesubt: *ALLIGATOR RIVER RAPTOR PRESERVE*. Deasupra literelor era desenat un vultur stilizat înălțându-se spre cer, cu aripi de pe care se cojea vopseaua.

Băiatul a scuipat în palmă guma de mestecat și a lipit-o în trecere pe indicator.

I-a luat două ceasuri să găsească un cuib, două ceasuri de sudoare, ciulini și țânțari care i-au înroșit și pătat pielea. A găsit ghemul imens de crengi în ramurile de sus ale unui pin cu frunze lungi, crescut înalt și drept din pământul umed de pe malul râului. A înconjurat copacul de două ori, dar pe jos nu se vedea nicio pană. Razele soarelui străpungeau pădurea și cerul se făcuse atât de albastru și de strălucitor, încât îl usturau ochii. Cuibul era cât un grăunte.

S-a descotorosit de rucsac și a început să se cațăre, cu scoarța aspră și neregulată zgâriindu-i pielea arsă de

soare. Precaut și temător, urca uitându-se încontinuu în jur, după vultur. În muzeul din Raleigh se găsea un exemplar împăiat, așezat pe un pedestal, și își amintea bine cât de aprig era. Avea ochi de sticlă, dar aripile măsurau un metru și jumătate de la un vârf la altul și ghearele erau cât degetul lui mijlociu. Ar fi putut smulge urechile unui adult folosindu-și doar ciocul.

Nu voia decât o pană. I-ar fi plăcut mult o pană albă, curată, din coadă, sau una dintre penele uriașe, cafenii, din aripă; dar, la urma urmelor, ar fi putut să fie cea mai micuță, din zonele fine ale penajului, un fulg poate, sau una din partea pufoasă și delicată din spatele aripii.

Chiar nu conta.

Magia era magie.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât ramurile se îndoiu mai tare. Vântul înclina copacul, cu tot cu băiatul cățărât în el. Când a venit o pală mai puternică peste ei, și-a îndesat obrazul în scoarța tare, cu inima bătând și cu degetele albite de la strânsoare. Pinul acesta era regele copacilor, atât de înalt, încât până și râul se făcuse mic sub el.

S-a apropiat de vârf. De la distanța asta, cuibul era cât tăblia unei mese și cântărea probabil aproape 100 de kilograme. Era vechi de zeci de ani și duhnea a putreziciune, găinaș și rămășițe de iepure. Băiatul a inhalat miasma, absorbindu-i puterea. A schimbat priza și a pus talpa pe o cracă albită de vreme, cu scoarța cojită. Dedesubt, pădurea de pini se îndrepta hotărât spre dealurile din depărtare. Râul se încolăcea negru și întunecat, lucios ca un cărbune. Băiatul s-a ridicat și a văzut pușorii; erau doi, palizi și pătați, ghemuiți în găoacea cuibului. Deschiseseră ciocurile ca niște așchii, milogindu-se să

primească de mâncare, și, când vântul s-a ridicat spre culme, a auzit un sunet ca un fâșâit de așternuturi întinse la uscat pe sârmă. A riscat o privire, iar acolo, sus, a văzut vulturul care se repezea din înaltul cerului. Preț de o clipă, băiatul a văzut doar pene, apoi aripile au fluturat și au dat la iveală ghearele.

Pasărea a țipat.

Când ghearele i-au mușcat din carne, băiatul și-a azvârlit brațele în aer; apoi a căzut, iar pasărea — cu ochii ei de un galben strălucitor, cu ghearele înfipte în pielea și în cămașa lui — a căzut împreună cu el.

La ora 3 și 47 de minute, un autobuz a tras în parcare aceleiași benzinării sărăcăcioase. De data asta, se îndrepta către nord și era un alt autobuz, cu un alt șofer. Ușa s-a deschis zdrăngănind și o mână de reumatici au coborât târșându-și picioarele. Șoferul era un bărbat hispanic, subțire, la vreo 25 de ani, care părea ostenit. Abia dacă i-a aruncat o privire băiatului costeliv care s-a ridicat de pe bancă și s-a îndreptat șchiopătând spre ușă. N-a observat nici hainele rupte, nici expresia deznădăjduită de pe chipul lui. Și dacă pe mâna cu care i-a întins biletul era sânge, părea limpede că nu era treaba șoferului să remarce acest lucru.

Băiatul a dat drumul biletului. S-a opintit să urce scările și a încercat să-și adune zdrențele cămășii. Rucsacul pe care-l căra era greu, umplut aproape să dea pe-afară, și ceva roșu păta cusăturile de dedesubt. În jurul lui simțea și un miros, poate de mâl, râu și ceva mai sălbatic; dar nici asta nu era treaba șoferului. Băiatul s-a târât mai în spate, adâncindu-se în semiîntunericul din autobuz. S-a prăbușit pe unul dintre scaunele din spate și apoi s-a

tras până în capăt, unde s-a așezat singur într-un colț. A strâns rucsacul la piept și a urcat picioarele pe scaun. Găuri adânci îi punctau carnea și avea o rană la gât; nimeni nu l-a privit, nimănui nu i-a păsat. A apucat și mai strâns rucsacul, ca să simtă căldura care mai rămăsese acolo, trupul schilodit ca un sac de crenguțe sfărâmate. Și i-a imaginat pe cei doi puișori pufoși rămași singuri în cuib. Singuri în cuib și înfometăți.

Băiatul s-a cutremurat în întuneric.

S-a cutremurat în întuneric și a plâns cu lacrimi fierbinți și amare.

Capitolul unu

Johnny a învățat devreme. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce era atât de diferit, de ce stătea atât de liniștit și de ce ochii lui păreau că înghit lumina, asta ar fi răspuns. Că a învățat devreme că nu există loc unde să fii în siguranță, nici măcar curtea din spatele casei sau locul de joacă, nici veranda de la intrare sau drumul pustiu care trecea pe la marginea orașului. Nu exista loc sigur și nu exista nimeni care să te protejeze.

Copilăria era o iluzie.

Era treaz de o oră, așteptând ca sunetele nopții să se stingă, ca soarele să alunece suficient pe cer încât să spui că e dimineață. Era luni, încă beznă, dar Johnny rareori dormea. Se trezea să verifice ferestrele întunecate. Zdrăngănea încuietorile de două ori pe noapte, veghea drumul pustiu și poteca de pământ ce părea ca de cretă sub razele lunii. Verifica să vadă ce face maică-sa, în afară de nopțile când era Ken acasă. Ken era temperamental și purta un inel mare de aur, care lăsa vânătăi perfect ovale.

Asta a fost o altă lecție.

Johnny și-a tras un tricou și niște blugi jerpeliți, apoi s-a îndreptat spre ușa dormitorului și a întredeschis-o.

Lumina s-a revărsat pe holul îngust, iar aerul a devenit brusc consumat. A simțit miros de țigări și de alcool vărsat, probabil bourbon. Pentru o clipă, Johnny și-a amintit cum miroseau cândva diminețile: ouă, cafea și o notă din after-shave-ul un pic înțepător al lui taică-su. Era o amintire bună, așa că a tras-o la fund și a strivit-o. Amintirea aia pur și simplu făcea lucrurile mai greu de suportat.

Pe coridor, covorul aspru l-a înțepat în degetele de la picioare. Ușa de la camera maică-sii atârna desprinsă din balamale. Era o ușă goală pe dinăuntru și nevopsită, care nu se potrivea cu nimic. Ușa originală zăcea spartă în curtea din spate, scoasă din țâțâni cu o lună în urmă, când Ken și mama lui Johnny se luaseră la harță seara târziu. Ea n-a vrut să spună de ce se certaseră, însă Johnny a presupus că avea de-a face cu el. Cu un an în urmă, Ken nici nu s-ar fi putut apropia de o femeie ca ea și Johnny nu-l lăsa să uite; dar asta fusese cu un an în urmă. Părea că trecuse o viață de-atunci.

Îl cunoșteau de mulți ani pe Ken, sau crezuseră că-l cunosc. Tatăl lui Johnny era constructor, iar Ken construia cartiere întregi. Lucrau bine împreună, pentru că tatăl lui Johnny era rapid și priceput și Ken era suficient de deștept ca să-l respecte. Din cauza asta, Ken fusese întotdeauna plăcut și atent, chiar și după răpire, până când tatăl lui Johnny decisese că suferința și vina erau poveri prea greu de îndurat. Dar, după ce tatăl său îi părăsise, respectul dispăruse și Ken începuse să dea târcoale destul de des. Acum, el conducea totul. O ținea pe mama lui Johnny singură și dependentă, sedată sau beată. Îi spunea ce să facă și ea făcea. Fă-mi o friptură. Treci în dormitor. Încuie ușa.

Johnny văzuse totul cu ochii lui negri și de multe ori se trezea noaptea, în bucătărie, cu trei degete pe cuțitul cel mare din suportul de lemn, imaginându-și locul acela moale de pe pieptul lui Ken, gândindu-se la el.

Omul era un prădător, pur și simplu; iar mama lui Johnny ajunsese o umbră. Nu cântărea mai mult de 45 de kilograme și era trasă la față ca o prizonieră, dar Johnny vedea felul cum o priveau bărbații, felul cum Ken devenea posesiv când ieșea ea din casă. Pielea mamei, deși palidă, era fără cusur; avea ochii mari, adânci și suferinzi. La cei 33 de ani ai ei arăta ca un înger, presupunând că ar exista așa ceva, cu părul negru, fragilă și eterică. În momentul în care intra într-o încăpere, bărbații se opreau din ce făceau. Se holbau de parcă pielea ei ar fi radiat strălucire, de parcă s-ar fi putut desprinde de la pământ în orice clipă.

Ei nu-i păsa câtuși de puțin de asta. Nici înainte să-i dispară fiica nu dădea prea mare atenție felului în care arăta. Blugi și tricouri. Părul prins în coadă și, uneori, un machiaj ușor. Lumea ei fusese un loc micuț și perfect, unde își iubise soțul și copiii, unde îngrijise o grădină, făcuse voluntariat la biserică și cântase de una singură în zilele ploioase; dar vremurile acelea se duseseră. Acum nu mai exista decât tăcere, pustiire și suferință, o rămășiță a ființei care fusese; însă frumusețea ei nu se trecuse. Johnny o vedea în fiecare zi și în fiecare zi blestema perfecțiunea care o completa atât de grațios. Dacă ar fi fost urâtă, lui Ken nu i-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi avut copii urâți, sora lui ar fi dormit încă în camera lipită de a lui. Dar fetița era ca o păpușă sau ca o ființă ireală ce ar fi trebuit ținută într-un dulap încuiat. Era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse Johnny vreodată și ura asta la ea.

O ura.

Într-atât i se schimbase viața.

Johnny a privit atent ușa de la dormitorul maică-sii. Ken putea sau nu să fie înăuntru. Și-a lipit urechea de lemn și respirația i s-a oprit în gât. În mod normal își dădea seama, dar somnul îl ocolise zile întregi și când, în sfârșit, îl doborâse, îl pusese zdravăn la pământ. Negru și tăcut. Profund. S-a trezit cu o tresărire, i s-a părut că a auzit zgomot de sticlă spartă. Asta se întâmpla la 3 dimineața.

S-a îndepărtat nesigur de ușă, apoi a pornit pe culoar și lampa de la baie a început să bâzâie când a apăsat comutatorul. Dulăpiorul de medicamente era deschis și a văzut flacoanele cu pastile: Xanax, Prozac, unele albastre, altele galbene. A apucat un flacon și a citit eticheta. Vicodin. Astea erau noi. Flaconul de Xanax era deschis, pilulele erau împrăștiate pe blat, iar Johnny a simțit cum furia crește în el. Xanaxul îl ajuta pe Ken să-și revină după o noapte cu chestii tari.

Așa le zicea el.

Chestii tari.

Johnny a închis flaconul și a ieșit din baie. Casa era ca o cocină și atunci și-a amintit că asta nu era chiar casa lor. Adevărata lor casă fusese curată și bine întreținută. Avea un acoperiș nou, la instalarea căruia ajutase și el. În fiecare zi din vacanța de primăvară se cocoțase pe scară, întinzându-i țiglele lui taică-su, și ținuse cuiele într-o centură de scule aninată la brâu, cu numele lui scrijelit pe ea. Era o casă bună, cu pereți de piatră și curte care nu era doar țărână neagră și buruieni crescute peste tot. Se afla doar la câțiva kilometri distanță, dar părea mult mai departe, într-un cu totul alt cartier, cu locuințe îngrijite,

așezate pe parcele mari, verzi. Locul îi era proaspăt în amintire, însă acum banca deținea casa. Îi dăduseră maică-sii niște hârtii și puseseră o pancartă în curte.

Asta, în care stăteau, era una dintre cele pe care le închiria Ken. Avea vreo sută, iar Johnny credea că asta era, probabil, cea mai mizerabilă și proastă coșmelie dintre toate, departe de marginea orașului. Bucătăria era mică, acoperită cu tablă verde, și avea pe jos un linoleum care se răsuca la colțuri. Deasupra cuptorului ardea un bec singuratic, iar Johnny s-a răsucit încet pe călcâie. Locul era dezgustător: mucuri de țigară într-o farfurie, sticle goale și pahare pentru shoturi. Pe masa din bucătărie zăcea o oglindă și Johnny a văzut resturi de pudră albă sclipind în lumină. Vederea lor i-a înghețat sângele în vine. O bancnotă de o sută de dolari, făcută sul, căzuse pe jos. Johnny a ridicat-o și a netezit-o. De o săptămână nu mai avusese parte de-o masă cumsecade, iar Ken trăgea cocaină pe nas cu o bancnotă de o sută.

A ridicat oglinda, a șters-o cu un șervet ud și a atârnat-o la locul ei, pe perete. Tatăl lui obișnuia să se uite în oglinda aia, iar Johnny încă îl vedea aranjându-și cu degete mari și neîndemânatic cravata în fiecare duminică, însă cravata nu se lăsa. Purta costumul numai la biserică și se fâstăcea când îl prindea pe fiu-său că-l privește. Johnny își dădea seama de stânjeneala lui din îmbujorarea spontană urmată de un zâmbet nepăsător.

— Slavă cerului c-o avem pe maică-ta, spunea el, iar ea îi făcea nodul la cravată.

Palmele lui pe talia ei.

Sărutul și făcutul cu ochiul care urmau după aceea.

Johnny a șters iar oglinda, apoi a îndreptat-o, mișcând-o până când s-a așezat așa cum trebuia.

Ușa verandei din față s-a deschis țeapănă, iar Johnny a ieșit în dimineța jilavă și întunecată. Un felinar pâlpâia la 50 de metri în josul străzii, iar farurile mașinilor conturau creasta unui deal îndepărtat.

Mașina lui Ken nu mai era acolo, iar Johnny a simțit o ușurare rușinoasă și dulce. Ken locuia în cealaltă parte a orașului, într-o casă mare văruiată impecabil, cu ferestre uriașe și garaj pentru patru mașini. Johnny a tras adânc aer în piept, s-a gândit la maică-sa aplecată peste oglinda aia și și-a spus că nu ajunsese și ea atât de departe. Asta era treaba lui Ken, nu a ei. S-a forțat să-și descleșteze pumnii. Aerul era curat, așa că s-a concentrat asupra lui. Și-a spus că începea o nouă zi, că se puteau întâmpla lucruri bune; dar diminețile erau rele pentru maică-sa. Există un anumit moment când deschide ochii, o fracțiune de secundă înainte să-și aducă aminte că-și pierduse unica fiică.

Sora lui Johnny.

Geamăna lui.

Alyssa se născuse la trei minute după Johnny, și se mănau pe cât pot semăna doi gemeni fraternali. Aveau același păr și aceeași față, același răs. Da, ea era fată, dar de la cinci metri distanță nu mai puteai spune care-i care. Stăteau la fel, mergeau la fel. În cele mai multe dimineți se trezeau la aceeași oră, chiar dacă dormeau în camere diferite. Maică-sa spunea că, atunci când erau mici, aveau propriul lor limbaj, dar Johnny nu-și aducea aminte. Știa doar că, în cea mai mare parte a vieții lui, nu fusese niciodată singur; că exista un anumit sentiment special al apartenenței, pe care numai ei doi îl înțeleseseră vreodată. Dar Alyssa se dusesse și toate celelalte se duseseră odată cu ea. Acesta era adevărul inevitabil și acest adevăr

o rodea pe dinăuntru pe maică-sa. Așa că Johnny făcea și el ce putea. Verifica încuietorile seara și curăța dezastrul din casă. Astăzi, curățenia i-a luat 20 de minute; apoi a pus de o cafea și s-a gândit la bancnota rulată.

O sută de dolari.

Mâncare și haine.

A mai verificat casa încă o dată. Sticlele, adunate. Urmele de droguri, șterse. A deschis fereastra, să lase exteriorul să invadeze interiorul, apoi s-a uitat în frigider. Când a scuturat-o, cutia de lapte a sunat a gol. Un singur ou în cofraj. A deschis geanta maică-sii. Avea nouă dolari și niște mărunțiș. A lăsat banii acolo și a închis geanta. A umplut un pahar cu apă și a scos două aspirine din flacon. A pornit pe coridor și a deschis ușa de la camera maică-sii.

Prima rază de lumină a zorilor străpungea geamul, o gămălie oranj în spatele copacilor negri. Maică-sa stătea pe-o parte, cu părul acoperindu-i fața. Noptiera era plină de reviste și cărți. A făcut loc paharului cu apă și a lăsat aspirinele pe lemnul zgâriat. I-a ascultat respirația preț de o clipă, apoi s-a uitat la teancul de bancnote lăsat de Ken pe pat. Erau câteva de 20, una de 50. Poate câteva sute de dolari, mototolite și murdare.

Scoase dintr-un sul.

Aruncate.

Mașina de pe alee era veche, un break cumpărat de tatăl lui Johnny cu ani în urmă. Vopsea era curată și ceruită, presiunea cauciucurilor verificată în fiecare săptămână, dar asta era tot ce știa să facă Johnny. Când răsuca cheia în contact, pe țeava de eșapament încă mai ieșea un fum albastrui; geamul din dreptul pasagerului

nu cobora până jos. A așteptat ca fumul să se facă alb, apoi a băgat mașina în viteză și a pornit spre capătul aleii. Nici nu putea fi vorba să aibă permis, așa că s-a uitat cu grijă când a ieșit în drum. A mers cu viteză mică și a luat-o numai pe drumuri lăturalnice. Cel mai apropiat magazin era la trei kilometri, dar era un magazin mare, pe un drum principal, și Johnny știa că acolo ar putea fi recunoscut. A mai mers patru-cinci kilometri și a ajuns la o mică băcănie mărginașă. Benzina costa și mâncarea era mai scumpă aici, dar nu prea avea de ales. Cei de la Asistența socială fuseseră deja de două ori la ei acasă.

Mașina nu se deosebea de celelalte aflate în parcare, cele mai multe vechi și americane. Un sedan negru a venit în urma lui și s-a oprit aproape de intrare. Lumina soarelui s-a oglindit în geam, arătându-l pe bărbatul singuratic și fără chip din spatele volanului. Nu a ieșit din mașină, iar Johnny l-a privit cu atenție în timp ce se îndrepta spre magazin.

Îi era foarte teamă de bărbații singuratici în mașini staționate.

Căruciorul se clătina în timp ce-l împingea în lungul culoarelor dintre raioane. Doar alimente de bază, s-a hotărât el: lapte, suc, șuncă, ouă, pâine pentru sandviciuri, fructe. A mai cumpărat niște aspirină pentru maică-sa. De asemenea, și sucul de roșii părea s-o ajute.

Polițistul l-a oprit la capătul culoarului opt. Era înalt și masiv, cu niște ochi căprui prea blânzi pentru restul trăsăturilor, pentru unghiul aspru al maxilarului. Nu avea cărucior pentru alimente, stătea acolo cu mâinile vârate în buzunare și Johnny a ghicit dintr-o privire că după el intrase în magazin. Avea o expresie cunoscută — cea de răbdare resemnată.

Iar lui Johnny îi venea s-o ia la fugă.

— Hei, Johnny. Ce mai faci?

Avea părul mai lung decât și-l amintea băiatul, castaniu ca ochii, atârând ciufulit și buclat peste guler, înspicat cu argintiu proaspăt la tâmple. Fața i se ascuțise și o parte din Johnny și-a dat seama că anul care trecuse fusese dur și cu el. Așa mare cum era, polițistul părea strivit, bântuit, dar lui Johnny așa i se păreau aproape toți oamenii, astfel că nu-și dădea seama dacă era sau nu așa. Vocea polițistului era gravă și îngrijorată. I-a evocat atât de multe amintiri triste, încât, o clipă, Johnny n-a putut nici să se miște, nici să vorbească. Polițistul s-a apropiat și a adus cu el aceeași expresie gânditoare pe care Johnny o văzuse atât de des, aceeași privire de îngrijorare blândă. O parte din el voia să-l placă, să aibă încredere în el; dar rămânea unul dintre cei care o lăsaseră pe Alyssa să se piardă în uitare. Rămânea unul dintre cei care o pierduseră.

— Sunt bine, i-a răspuns Johnny. Știți cum e. Mă descurc.

Polițistul s-a uitat la ceas, apoi la hainele soioase ale lui Johnny, la părul lui negru, vâlvoi. Era 7 fără 20 dimineața, într-o zi de școală.

— Vreo veste de la tatăl tău? I-a întrebat el.

— Nu.

Johnny a încercat să-și ascundă rușinea ivită ca din senin.

— Nicio veste.

— Îmi pare rău.

Momentul se lungea stânjenitor, dar polițistul nu s-a clintit. Ochii lui căprui au rămas neabătuți și, privit de aproape, părea la fel de masiv și de calm ca prima dată când venise acasă la Johnny. Dar asta era o altă amintire,

așa că Johnny s-a uitat țintă la încheietura groasă a bărbatului, la unghiile lui boante și curate. A continuat cu voce spartă.

— Mama a primit o dată o scrisoare. Mi-a spus că tata era în Chicago, se gândea să se ducă în California.

A tăcut, mutându-și privirea de la mâna polițistului spre podea.

— O să se întoarcă.

Johnny a spus-o cu convingere. Polițistul a dat din cap o singură dată și și-a ferit privirea. Spencer Merrimon plecase la două săptămâni după dispariția fiicei sale. Prea multă durere. Prea multă vină. Nevastă-sa n-avea să-l ierte niciodată, fiindcă el era cel care ar fi trebuit s-o ia pe fetiță, n-avea să-l lase niciodată să uite că fiica lui nu ar fi fost nevoită să se întoarcă pe jos acasă, la lăsarea serii, dacă el ar fi făcut ce trebuia să facă.

— N-a fost vina lui, a spus Johnny.

— Nici n-am zis că ar fi fost.

— Era la muncă. A uitat cât e ceasul. N-a fost vina lui.

— Cu toții greșim, fiule. Absolut toți. Tatăl tău este un om bun. Să nu te îndoiești niciodată.

— Nu mă îndoiesc.

Un resentiment a apărut de nicăieri în vocea lui Johnny.

— Este în regulă.

— N-o să mă îndoiesc niciodată.

Johnny a simțit cum îi fuge culoarea din obraji. Nici nu-și mai amintea de când vorbise atâta cu un adult, dar polițistul ăsta avea ceva anume. Era bătrân ca dracu', avea în jur de 40 de ani, dar nu grăbea niciodată lucrurile și pe chipul lui se citea o anumită căldură, o bunătate care nu părea prefăcută sau afișată pentru a păcăli un copil să